

Sygn. akt VII U 945/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2019 r. w Warszawie

sprawy B. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o rentę rodzinną

na skutek odwołania B. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 18 czerwca 2018 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje B. M. prawo do renty rodzinnej po zmarłym ojcu Z. G. od dnia 01 marca 2018 r. na stałe;
2. przyznaje adwokat I. L. z Kancelarii Adwokackiej w W. przy Pl. (...) od Skarbu Państwa wynagrodzenie za udzielenie ubezpieczonej nieopłaconej pomocy prawnej w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt) powiększone o podatek VAT;
3. nakazuje kasie Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie wypłacenie wynagrodzenia, o którym mowa w punkcie 2 z rachunku Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

B. M. w dniu 31 lipca 2018 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 czerwca 2018 r., znak: (...) Odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do renty rodzinnej. W uzasadnieniu odwołania wskazała, że orzeczenia wydane przez organ rentowy są nieprawidłowe, ponieważ oprócz problemów psychicznych ubezpieczonej, objawiających się stanami depresyjnymi od 2006 r. nie uwzględniono, że posiada ona również inne schorzenia. Odwołująca podkreśliła, że pobierała rentę socjalną z uwagi na niepełnosprawność powstałą przed ukończeniem 16-tego roku życia związaną ubytkami w polu widzenia. Wskazała również, że dopiero w 2006 r. rozwinęła się u niej schizofrenia, skutkująca jej hospitalizacją w szpitalu psychiatrycznym. Ubezpieczona uznała, że powinna otrzymać prawo do świadczenia, ponieważ stan jej wzroku nie poprawił się od dzieciństwa. Jednocześnie podniosła, że kilkakrotnie otrzymywała od Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności decyzję zaliczającą ją do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (odwołanie z dnia 31 lipca 2018 r., k. 3-5 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 12 czerwca 2018 r. uznała odwołującą za trwale całkowicie niezdolną do pracy, a jednocześnie stwierdziła, że niezdolność powstała w dniu 1 października 2008 r. W związku z tym decyzją z dnia 18 czerwca 2018 r. odmówiono odwołującej prawa do renty rodzinnej (odpowiedź na odwołanie z dnia 13 sierpnia 2018 r., k. 15 a. s.).

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2018 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych specjalisty chorób oczu i psychiatry celem ustalenia, czy odwołująca jest zdolna, czy całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres, czy niezdolność powstała do ukończenia 16-tego roku życia, do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyła 16-ty rok życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25-tego roku życia oraz, czy ubezpieczona jest zdolna, czy niezdolna do samodzielnej egzystencji (postanowienie z dnia 22 sierpnia 2018 r., k. 17 a. s.).

Po sporządzeniu opinii przez biegłego sądowego okulistę organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej specjalności lub z opinii uzupełniającej R. S., albowiem nie odniósł się on do kwalifikacji zawodowych odwołującej oraz jej aktualnego zatrudnienia. Ponadto zdaniem ZUS ostrość wzroku ubezpieczonej z lat 1983-1984 nie dawała podstaw do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. W związku z tym Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego R. S. celem odniesienia się do zgłoszonych zastrzeżeń przez organ rentowy (pismo procesowe z dnia 30 października 2018 r., k. 60-61 a. s. i protokół rozprawy z dnia 14 grudnia 2018 r., k. 99-100 a. s.).

Po sporządzeniu opinii uzupełniającej, organ rentowy ponownie złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego lekarza okulisty, bo biegły sądowy nie odniósł się do kwalifikacji zawodowych odwołującej i aktualnego zatrudnienia, a wnioski zawarte w opinii opiera na prawdopodobieństwie. W związku z tym Sąd dopuścił dowód zgodnie z wnioskiem (pismo procesowe z dnia 26 lutego 2019 r., k. 111-112 a. s. oraz protokół rozprawy z dnia 21 marca 2019 r., k. 116-117 a. s.).

Sąd nie uwzględnił jednak kolejnego wniosku organu rentowego złożonego po sporządzeniu opinii przez drugiego biegłego lekarza okulistę. (pismo procesowe z dnia 22 października 2019 r., k. 153-154 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona urodziła się w dniu (...) (okoliczność bezsporna).

U odwołującej od urodzenia występuje obniżenie ostrości wzroku zwłaszcza oka prawego w przebiegu zaniku częściowego nerwów wzrokowych oraz podejrzenie degeneracji siatkówki obu oczu o charakterze wrodzonym. Ubezpieczona posiada wadę wzroku w postaci nadwzroczności obydwu oczu. Od dzieciństwa stwierdzano u niej pogorszenie ostrości wzroku obu oczu. Powodem rozpoczęcia przez nią leczenia było podejrzenie zwyrodnienia siatkówek obu oczu i znacznego osłabienia ostrości wzroku. Upośledzenie widzenia opisywane jest w dokumentacji medycznej od 1983 r. Podstawowymi parametrami zakwalifikowania jej jako osoby niezdolnej do pracy była obniżona ostrość widzenia oraz zawężone pole widzenia z obecnością mroczków istniejących w wyniku częściowego zaniku nerwów wzrokowych obu oczu. Zanik ten skutkował zmienną ostrością wzroku w granicach 0,1-0,4. Lepsze widzenie możliwe było przy odpowiednim ustawieniu oczu i głowy. Wobec powyższego ze względu na stan okulistyczny ubezpieczona jest osobą trwale całkowicie niezdolną do pracy od dzieciństwa, a co za tym idzie niezdolność powstała przed ukończeniem przez nią 16-tego roku życia. Możliwe jest zatrudnienie jej jedynie na stanowiskach pracy indywidualnie przystosowanych dla osób słabowidzących. Odwołująca jest zdolna do samodzielnej egzystencji, ponieważ nie wymaga pomocy osób trzecich przy wykonywaniu czynności życia codziennego (tom I dok. lek., opinia główna

i uzupełniająca biegłego sądowego dr n. med. R. S., k. 47-48 i 103 a. s. oraz opinia biegłego sądowego dr n. med. K. S., k. 142 a. s.).

Ubezpieczona cierpi również na schizofrenię paranoidalną. Od 2006 r. leczy się regularnie w (...). W tym roku pierwszy raz była hospitalizowana w Klinice (...) z rozpoznaniem zespołu paranoidalnego. Podczas badania przez biegłego sądowego rozpoznano u odwołującej formalne zaburzenia myślenia, cechy spłycenia i niedostosowania afektu oraz znaczne obniżenie nastroju z treściami grzeszności i winy na granicy urojeń. Ze względu na stan psychiczny ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy od dnia 7 stycznia 2006 r., kiedy pierwszy raz została hospitalizowana. W konsekwencji niezdolność do wykonywania obowiązków pracowniczych nie powstała przed ukończeniem przez nią 16-tego roku życia ani też do chwili ukończenia nauki w szkole. Ponadto odwołująca nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji (tom III dok. lek., opinia biegłego sądowego M. P., k. 65-68 a. s.).

Odwołująca, ze względu na stan jej zdrowia, miała ustalony umiarkowany stopień niepełnosprawności, początkowo na mocy orzeczenia z dnia 1 czerwca 2000 r. do dnia 30 czerwca 2003 r., a następnie do dnia 30 kwietnia 2000 r. W obydwu orzeczeniach wskazano, że niepełnosprawność zaistniała przed ukończeniem przez nią 16-tego roku życia (orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wydane przez Powiatowy/Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności, k. 12-13 a. s.).

B. M. na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 5 lutego 2008 r., znak:(...) (...) uzyskała prawo do renty

z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 października 2007 r. do listopada 2008 r. Następnie pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Prawo do świadczenia było przyznawane na podstawie orzeczeń lekarzy orzeczników ZUS, którzy stwierdzali, że całkowita niezdolność do pracy powstała w dniu 1 grudnia 2008 r. (decyzja z dnia 5 lutego 2008 r., k. 95 tom II a. r., decyzja z dnia 20 stycznia 2009 r., k. 111 tom II a. r., decyzja z dnia 29 września 2010 r., k. 126 tom II a. r., decyzja z dnia 3 lutego 2011 r., k. 130 tom II a. r., decyzja z dnia 10 grudnia 2014 r., k. nienumerowana tom II a. r.).

Ojciec odwołującej- Z. G. zmarł w dniu 25 października 2015 r. (odpis skrócony aktu urodzenia, k. 10 a. r. oraz odpis skrócony aktu zgonu, tom III k. 8 a. r.).

Ubezpieczona w dniu 19 marca 2018 r. wniosła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. o przyznanie prawa do renty rodzinnej. W toku rozpoznawania wniosku lekarz orzecznik ZUS wydał orzeczenie, w którym uznał, że odwołująca jest osobą trwale całkowicie niezdolną do pracy. Uznał też, że całkowita niezdolność powstała w dniu 1 października 2008 r. Odwołująca złożyła sprzeciw od orzeczenia wydanego przez lekarza orzecznika ZUS. Wobec powyższego sprawa trafiła do Komisji Lekarskiej ZUS, która również uznała, że ubezpieczona jest trwale całkowicie niezdolna do pracy od dnia 1 października 2008 r. W konsekwencji organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 18 czerwca 2018 r., znak: (...) odmówił odwołującej prawa do renty rodzinnej, bowiem całkowita niezdolność do pracy nie powstała do ukończenia przez nią 16-tego roku życia, ani w późniejszej dacie w trakcie trwania nauki (wniosek z dnia 19 marca 2018 r., k. 1 tom III a. r., orzeczenie z dnia 20 kwietnia 2018 r., k. 11 tom III a. r., s przeciw z dnia 18 maja 2019 r., k. 17 tom I dok lek., orzeczenie z dnia 12 czerwca 2018 r., k. 12 tom III a. r. oraz decyzja z dnia 18 czerwca 2018 r., k. 13 tom III a. r.).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w aktach niniejszej sprawy, w tym w aktach rentowych oraz w oparciu

o opinie sporządzone przez biegłych sądowych z zakresu psychiatrii i okulistyki. Sąd uznał, że dowody w postaci zebranej dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia odwołującej są wiarygodne i nie były kwestionowane przez strony procesu. Na jej podstawie biegli sądowi sporządzili opinie dotyczące stanu zdrowia ubezpieczonej. Wnioski biegłego sądowego psychiatry nie były kwestionowane przez strony postępowania. Biegły przyjął, że u ubezpieczonej wystąpiła całkowita niezdolność do pracy od dnia 7 stycznia 2006 r., kiedy pierwszy raz była hospitalizowana z rozpoznaniem zespołu paranoidalnego. Natomiast zarówno wnioski zawarte w pierwszej, jak i w drugiej opinii sporządzonych przez dwóch niezależnych biegłych sądowych okulistów były przedmiotem sporu ze względu na zarzuty złożone przez organ rentowy. W ocenie Sądu były one chybione, gdyż stanowiska zaprezentowane przez biegłych, dotyczące daty początkowej wystąpienia u odwołującej całkowitej niezdolności do pracy ze względu na

jej stan zdrowia były tożsame. Nadto Sąd doszedł do wniosku, że skonstruowane wnioski biegłych sądowych korelują również

z dokumentacją lekarską, w szczególności z okresu, kiedy odwołująca nie miała ukończonego 16-tego roku życia. Z dowodów rzeczowych wynika, że już od 1983 r. ubezpieczona zmagiała się z obniżoną ostrością widzenia oraz zawężonym polem widzenia z obecnością mroczków istniejących w wyniku częściowego zaniku nerwów wzrokowych obu oczu. W ocenie obu biegłych sądowych opisywany stan zdrowia odwołującej i dolegliwości w zakresie upośledzenia widzenia uzasadniał przyjęcie, że była ona osobą całkowicie niezdolną do pracy przed ukończeniem 16-tego roku życia. W związku z tym Sąd oddalił wniosek organu rentowego o uzupełnienie opinii przez drugiego biegłego sądowego okulistę. Zgodnie z poglądami orzecznictwa sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych, czy też opinii instytutu w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, którą dysponuje zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt III AUa 131/13). W ocenie Sądu treść obydwu opinii biegłych sądowych okulistów jest wyczerpująca i w sposób prawidłowy dokonano w nich oceny stanu zdrowia odwołującej w okresie jej dzieciństwa. Zatem tak zgromadzony materiał dowodowy był wyczerpujący i umożliwiał wydanie rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie B. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 18 czerwca 2018 r., znak:(...), jako zasadne, zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270), zwanej dalej „ustawą” dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat;
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
- 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

W niniejszej sprawie nie stanowił przedmiotu sporu pomiędzy stronami fakt śmierci ojca odwołującej. W dacie zgonu Z. G. ubezpieczona miała ukończone 40 lat. Zatem w ocenie Sądu należało jedynie rozważyć, czy ubezpieczona stała się całkowicie niezdolna do pracy w okresach wskazanych w art. 68 ust. 1 pkt 1 lub pkt 2 ustawy. Odwołująca jako córka zmarłego Z. G. zalicza się do kręgów osób mogących ubiegać się o prawo do renty rodzinnej. Jednak zgodnie z przepisem art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy ubezpieczony może pobierać świadczenie, jeśli stał się całkowicie niezdolny do pracy oraz do samodzielnej egzystencji przed ukończeniem 16-roku życia lub do ukończenia nauki w szkole do osiągnięcia maksymalnie 25-tego roku życia.

Treść art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy budziła wątpliwości w odniesieniu do przesłanki niezdolności do pracy, gdyż nie było jasne, czy warunek ten jest zastrzeżony tylko dla osób całkowicie niezdolnych do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2005 r., sygn. akt I UK 99/05 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 22 lutego 2001 r., sygn. akt III AUa 1750/00), czy chodzi o dzieci całkowicie niezdolne do pracy i samodzielnej egzystencji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2006 r., sygn. akt I UK 116/05). Omawiane wątpliwości usunięto na mocy uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2006 r. w sprawie o sygn. akt II UZP 10/06, w której stwierdzono, że nie nabywa prawa do renty rodzinnej na podstawie art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy dziecko, które stało się całkowicie niezdolne do pracy

i samodzielnej egzystencji po osiągnięciu wieku określonego w art. 68 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy. Pogląd ten podzielił również Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 10 października 2006 r. (I UK 85/06), 9 maja 2007 r. (I UK 353/06) oraz 22 lutego 2007 r. (I UK 274/06).

Prawo do renty rodzinnej bez względu na wiek otrzymuje dziecko, które stało się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresach wymienionych w art. 68 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy, przy czym orzeczenie stwierdzające znaczny stopień niepełnosprawności nie jest równoznaczne z orzeczeniem lekarza orzecznika organu rentowego o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt II UK 77/05). Możliwe jest zatem również przyznanie renty rodzinnej bez względu na wiek dziecku całkowicie niezdolnemu do pracy i zdolnemu do samodzielnej egzystencji. W obu tych sytuacjach warunkiem jest, aby całkowita niezdolność do pracy powstała w okresie, o którym mowa w art. 68 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy.

W sprawie, której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowego, warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt II UK 100/15).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił, że głównym schorzeniem występującym u odwołującej w dzieciństwie było upośledzenie widzenia. Nieprawidłowości związane z zaburzeniami psychiatrycznymi nie miały w gruncie rzeczy wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, gdyż w ocenie biegłego z zakresu psychiatrii ubezpieczona do 16-tego roku życia nie była osobą całkowicie niezdolną do pracy. Wnioski te zostały zaakceptowane przez strony procesu, ponieważ nie wnosiły one żadnych zarzutów w tym zakresie. Przedmiotem budzącym wątpliwości w trakcie postępowania dowodowego były stanowiska zawarte w opiniach biegłych sądowych z zakresu chorób oczu. Sąd w związku z zastrzeżeniami organu rentowego do pierwszej opinii biegłego sądowego tej specjalności, dopuścił i przeprowadził dowód z opinii kolejnego biegłego. Biegli sądowi z zakresu okulistyki prawidłowo wykonali swoje czynności, a treści zawarte w opiniach w sposób niebudzący wątpliwości Sądu zostały zredagowane.

Zarzuty organu rentowego zgłoszone do wniosków zawartych w obu opiniach były nieuzasadnione. Zdaniem Sądu, organ rentowy przedstawił jedynie subiektywne i lakoniczne stanowisko, które nie zostało udowodnione. Organ rentowy nie wykazał, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego możliwa jest inna ocena stanu zdrowia ubezpieczonej, niż wynikająca z opinii biegłych sądowych okulistów. Należy podkreślić, że obaj biegli sporządzający opinie scharakteryzowali wyniki badań z okresu dzieciństwa odwołującej i jako wysokiej klasy specjaliści zapoznali się z całością dokumentacji medycznej. Subiektywna negatywna ocena organu rentowego dotycząca sporządzonych przez biegłych sądowych opinii nie stanowi wystarczającego powodu, aby dopuszczać kolejny dowód w sprawie. Organ rentowy nie wykazał, aby nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia odwołującej po ukończeniu przez nią 16-tego roku życia. Co więcej, wyniki badań dają podstawę do przyjęcia, że występujące u ubezpieczonej upośledzenie widzenia od 1983 r. do dnia dzisiejszego, waha się w granicach 0,1-0,4. W związku z powyższym stan jej zdrowia począwszy od 1983 r. nie uległ znacznemu pogorszeniu. Ubytki w polu widzenia odwołującej uzasadniają obecnie stwierdzenie, że była ona całkowicie niezdolna do pracy od dzieciństwa.

W ocenie Sądu kwalifikacje zawodowe odwołującej oraz jej aktualne zatrudnienie nie miały znaczenia w kontekście przedmiotu sporu pomiędzy stronami procesu. W niniejszej sprawie należało rozważyć, czy odwołująca była całkowicie niezdolna do pracy w momencie ukończenia 16-tego roku życia. Obecne jej zatrudnienie na pół etatu w szkole dla niewidomych na stanowisku portiera jest całkowicie oderwane od stanu jej zdrowia w latach 80-tych. Nie budzi wątpliwości, że odwołująca otrzymała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Lekarze organu rentowego stwierdzili u ubezpieczonej całkowitą niezdolność, która ma charakter trwały. Przy tak dokonanym rozstrzygnięciu obecne jej zatrudnienie na pół etatu nie mogłoby skutkować odebraniem prawa do renty z tytułu

całkowitej niezdolności do pracy. Zatem praca wykonywana przez odwołującą nie uzasadnia również przyjęcia, że jest ona nieuprawniona do renty rodzinnej po zmarłym ojcu.

Organ rentowy zarzucał ponadto, że biegli sądowi nie odnieśli się do materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie toczącej się przed tutejszym Sądem w 2012 r., w której odwołująca domagała się przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W ocenie ZUS z opinii biegłego sądowego okulisty wynikało wówczas, że odwołująca była całkowicie niezdolna do pracy po dniu 31 sierpnia 1994 r. Jednakże wcześniejszy negatywny prawomocny osąd sprawy o rentę z tytułu niezdolności do pracy nie zawsze wyklucza ustalenie prawa do renty rodzinnej, gdyby kolejne postępowanie dowodowe ujawniło przesłanki do ustalenia spornego prawa w nowej sprawie o to świadczenie. Prawomocny wyrok negatywnie osądzający sprawę o rentę z tytułu niezdolności do pracy nie zawsze stanowi niepodważalną przeszkodę w ustaleniu prawa do innego świadczenia rentowego takiego, jak renta rodzinna, które uzależnione jest od stanu całkowitej niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2014 r., sygn. akt I UK 52/14).

Na podstawie wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego, a zwłaszcza na podstawie dowodu z opinii biegłych lekarzy okulistów, Sąd ustalił, że ubezpieczona spełnia warunki z art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy, gdyż jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, przy czym ta niezdolność powstała przed 16-tym rokiem życia.

Ustalając datę, od której przyznano odwołującej prawo do renty rodzinnej Sąd zastosował art. 129 pkt 2 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w myśl którego w razie zgłoszenia wniosku o rentę rodzinną w miesiącu przypadającym bezpośrednio po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć ubezpieczonego, emeryta lub rencisty, rentę rodzinną wypłaca się od dnia śmierci, nie wcześniej jednak niż od dnia spełnienia warunków do renty przez uprawnionych członków rodziny. Wniosek o przedmiotowe świadczenie został złożony w dniu 19 marca 2018 r. zaś ojciec odwołującej Z. G. zmarł w dniu 25 października 2015 r. Wobec tego zasadnym było ustalenie daty od kiedy przyznano ubezpieczonej prawo do renty rodzinnej na dzień 1 marca 2018r. Na podstawie opinii biegłych okulistów Sąd ustalił, że całkowita niezdolność ubezpieczonej do pracy ma charakter trwały, dlatego przyznał jej prawo do renty rodzinnej na stałe.

W związku z powyższym, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie 1 wyroku.

Odwołująca była w procesie reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu I. L.. W związku z tym Sąd przyznał na rzecz adwokata kwotę 180,00 złotych w oparciu o § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) oraz powiększył na podstawie § 4 ust. 3 tego rozporządzenia o stawkę podatku od towarów i usług.

Zarządzenie: (...)